

Av Zulmir Bećević finns även:
Resan som började med ett slut (2006)
Svenhamnads journaler (2009)

www.becevic.se

Nyfliken på mer?

Titta in på www.alfabeta.se

Ett kraftigt slag mot dörren väckte mig och jag öppnade ögonen med ett ryck. Ett finger i hjärnan tryckte på play och en ny dag var igång.

Jag hade drömt den där drömmen igen, om ormar. Samma gamla dröm i vilken jag ligger klarvaken och stilla på en äng, oförmögen att röra mig. Ormen som slingrar sig fram bakom ett träd, mot mig, mot mitt högra ben. Den kommer närmare och närmare, blir större och större. När den är riktigt nära lossar den på sin enorma underkäke, gapar och börjar svälja min fot, sakta och noggrant. Jag skriker, men det kommer inget ljud.

I vanliga fall tycker jag inte alls om att bli väckt, men när jag drömmer om ormen tycker jag det är skönt att vakna. Det är som att bli räddad till en verklighet – som i och för sig inte heller känns helt verklig.

Dörren till mitt sovrum öppnades och Wilma, familjens dotter som jag hatar med varje millimeter av mitt hjärta, klev in. Hon hade satt upp sitt svartha hår i tofs och tittade på mig med avsmak. Hennes framtänder som liknade hästtänder, och som hon ärvt av sin mamma, stack fram under den smala överläppen.

”Du ligger väl inte och runkar nu igen, ditt pervo.”

Jag lyfte på täcket för att kontrollera.

”Nej”, sa jag.

”Säkert! I alla fall, frukosten är färdig, de vill att du kommer ner. Du har förresten fått ett brev.”

Första pockettryckningen
Copyright © 2014 Zulmir Bećević
Alfabeta Bokförlag AB, Stockholm
Omslag: Niklas Lindblad, Mystical Garden Design
Omslagsfoton: Shutterstock
Tryckt hos ScandBook AB, Falun 2016
ISBN 978-91-501-1782-0

”Brev?”

”Ja, brev”, förtydligade hon. ”Du vet, såna där saker som kommer med posten, i små vita kuvert.”

”Aldrig hört talas om”, sa jag. ”men är det inte lördag idag?”

Jag sträckte ut armarna, gnuggade ögonen och gäspade. Jag drog täcket hela vägen upp till hakan. ”Man brukar väl inte få brev på en lördag?”

”Man brukar väl överhuvudtaget inte få brev!” sa hon. ”Men det kanske kom igår då, va fan, tror du att jag är din sekreterare?”

Jag tänkte efter en stund.

”Nej”, svarade jag och skakade på huvudet.

Wilma gjorde samma sak.

”I alla fall, grattis”, sa hon trött. ”De andra är därnere. Farsan har köpt kakor och jag tror de vill sjunga för dig.”

Hon lämnade rummet och stängde dörren med en smäll.

Jag slängde av mig täcket och reste mig ur sängen. Samtidigt som jag sträckte armarna i luften vände jag huvudet åt vänster, och kände en ljunnen svettluft från min vänstra armhåla. Inte mycket att göra åt i nuläget, tänkte jag.

Medan jag satte på mig en inte alltför fläckig tröja från golvet försökte jag minnas andra lyckliga stunder jag firat med familjen under tiden jag bott här. Men det var inte helt lätt, förmodligen för att det inte fanns särskilt mycket som var värt att minnas från dessa tillfällen.

På julafon hade jag hittat en biocheck i ett kuvert på kudden.

”Grattis”, stod det på kuvertet, och under hade någon – direkt misstänkte jag Wilma – skrivit: ”Det är gratis.”

Och för ett tag sen hade vi firat att en gammal man de kallade farfar flyttat in i huset. Farfar hade genast ramlat i trappan och

sen kissat på sig och Wilmas mamma Mia hade blivit så arg och stressad att hon glömde ta ut kycklingen ur ugnen. Kycklingen hade blivit totalförstörd, så Mia skickade iväg mig och Wilma för att köpa pizza. Sen, när vi skulle äta, kunde inte farfar eftersom Mia inte lyckades hita hans tandprotes. Stämningen runt bordet var tryckt. Men det hade känts bra. Det hade inte varit min födelsedag, ingen hade brytt sig om mig, och jag behövde inte prata med någon av dem eller stå i centrumets hemska ljus.

Jag plöckade upp jeansen som låg kastade över en stol. Jag brottades med den översta knappen en stund innan jag gav upp. Jeanssen hade börjat bli för små och för gamla men jag orkade inte be om pengar till nya.

När jag kom nerför trappan satt familjen i köket. De hade börjat äta. Deras munnar smackade och lukten av Mias stekta ägg spred sig i radhuset.

Jag kände mig plötsligt löjlig, som en dum Lucia som steg med tända ljus runt gård och stuva utan att någon brydde sig.

”God morgon, brukar man säga”, sa Mia och ställde fram en tallrik. ”Du tog sån tid på dig och vi var så hungriga.”

Jag tänkte säga att jag visste att god morgon är någonting som man brukar säga, och att jag faktiskt hade tänkt säga det men att hon hann före.

”Han är officiellt i puberteten nu, officiellt vilsen, låt han va”, sa Wilma medan hon försökte pilla bort en bit knäckebröd som hade fastnat i gluggen mellan hennes framtänder.

”Fortfarande inget god morgon?” sa Mia med ett leende.

Precis i samma ögonblick som jag gjorde mig beredd att säga det där god morgon reste sig familjens överhuvud Sten från stolen och gav Mia en allvarlig blick: